

Tanta pòsta, se sà, la vè 'n röméta:
bigliècc, fòl de reclam... Ma gh'è ùna bōsta
con sù: "Al sciùr Francia - che sò mé - poeta!"
L'è dōlsa la parola e pò la gōsta.

Me sò sentit a crèss amò ùna spana
pròpe compàgn che no i me l'èss mai dicia.
Se l'salterà pò fò chèl che l'l'ha scricia,
ghe pagherò 'l café con sù la pana.

Ma adèss tirém inàcc. Dèrve de frèssa,
lèse de sim a fònd la spatafiada...
Pòta, gh'è sù che a Brat, se l'me 'nterèssa,
tùcc i amis di bèi tēp i fà giornada.

Giornada 'ntréga. E né cos'òl de diga?
L'è grama catà fò se s'vè o se s'resta.
D'ùna banda me piàs a' mé a fà festa,
de l'òtra gh'ò ù pensér che l'me sinsiga.

Fina a' i parole di òlte i vé balòsse.
Dàm del poeta... Bèla fantasia!
L'è stèss de dìm: "À là che te condèsse,
te porteré pò dré la poesia".

Dòca i m'è tracc ol sambel. E scomète
che i s'è 'ntendicc de mètem a la pròa.
Sgartigà 'n di memorie... se s'i tròa?
Cos'òt che l'sées fà zò dò o trè strofète!

Difati me sò dacc ùna sgòrlida,
come a ù leròl, per fà 'ndà bé i rōdèle.
La Mùsa la respònd, ma l'è stantida,
perchè i memorie 'n fònd i è sèmpèr chèle.

La zét, a' quando s'crèd de contentala,
prima la sbat i mà per dat la paga;
dopo la se rincòrs in del pensaga
ch'i è sèmpèr quàter ciàcole ch'i bala.

Brat, la Colonia, i pracc, i sò stradèle,
quach us che i canta adagio e i se slontana,
l'aria ligéra... Tùte ròbe bèle,
pò a' l'invis de rampà sù 'n Presolana.

L'è la zoentù passada: ùna memoria
buàa d'per lé de fà 'ndrissà i orègie.
Certo, 'n tra tūte, i è cansù tròp vègie,
ma 'l-fato l'è che i me cōmpés la storia.

E la storia l'è lé tal qual, precisa;
pöde gna töghen gna zontàghen sura.
Sarò mai mé che, per cargà la pisa,
smòcie i sùspir e i mande a la malura.

Bisogna contentàss. La primaéra
la gh'è stacia per töcc e m'l'è godida.
Fà mia negòt se la parla de sida
pò l'è deentada strass... Però la gh'éra!

E se ògne tat a m'tira 'mpò i sirèle,
m'isdögia i strade di bèi tép che i passa
e m'camina e m'và inàcc a cüntà i stèle,
l'è mia pecàt. Magare m'isganassa

söl füm di nòscc vint'agn che amò i spassèsa.
Tat e tat l'aria e 'l bët d'üna campana
i è dré a desdàm de l'ùltima scalmana.
Gh'è piö riméde, ol lüster a l'se sgrèsa.

Dòca iv sentit delbù la mé sunada?
L'è facia sö per zó söi stèsse còrde.
Se füss almeno bù de cambià strada!
Ma sö amò chèl... per chèl che me regòrde.

Eco perchè, se gh'ò 'n di mà üna böstà
con sö: "Al sciür Francia - che sö mé - poeta,
la sgiunferèss ontéra 'n de röméta.
La parola l'è dòlsa e la me gùsta,

pròpe compàgn che no i me l'èss mai dicia.
Và bé che crèsse amò d'ün'òtra spana,
ma se l'me salta fò chèl che l'l'è scricia,
ghe pagherò 'l café... gna se l'me scana!

Francitus